

Het is een maand of 2 dat we het weten

Pijn, boosheid, verdriet, saamhorigheid, nooit zal ik dat vergeten

Onzekerheid, onmacht.....

Wel iedereen direct bij elkaar, wat een pracht

Jij, snel weer thuis

Je lijf totaal niet pluis

Wond moet genezen

Op je gezicht, veel pijn te lezen

Fijn je regelmatig te zien, bij mij, tussen de bloemen

Je ziet er goed uit

Bijna zou ik je niet meer ziek noemen

Zo is het natuurlijk niet

Dat doet me veel verdriet

Iedere dag een kaars voor je aan

Alsof het daarmee over zou gaan

We kunnen alleen bidden en hopen

Terwijl jij met die zoi in je lijf moet rondlopen

Was ik maar god, dan was het leven niet zo gemeen

Dan hoefde jij vandaag helemaal nergens heen

Maar je moet!! Het is niet eens mag.....

Het is n.l. vandaag, je eerste CHEMODAG

